

Uvod

Vaspitanjem i obrazovanjem odraslih za život u porodici bavi se porodična andragogija. U našoj vaspitno-obrazovnoj praksi, da bi se označila aktivnost u ovom području, najčešće se upotrebljava termin obrazovanje roditelja ili još kraće : rad sa roditeljima. Vaspitanje i obrazovanje za život u porodici ne odlikuje se samo specifičnošću sadržaja već i specifičnošću celokupnog vaspitnog delovanja čiji je zadatak osposobljavanje odraslih da sa uspehom obavljaju svoju funkciju u porodici.

Vaspitanje i obrazovanje odraslih članova porodice razvija se i u porodici (samovaspitanje, samoobrazovanje, interakcijski vaspitno-obrazovni uticaji članova porodice, vaspitanje i obrazovanje putem radio i televizijskih emisija) i van okvira porodice kao rezultat organizovanog vaspitno-obrazovnog delovanja drugih faktora (obrazovnih institucija, radnih, stručnih i društvenih organizacija). U oblicima za vaspitanje i obrazovanje za život u porodici susrećemo se sa različitim kategorijama polaznika, a naročito u pogledu starosti (mladi odrasli, odrasli u zreloom dobu, odrasli srednjih godina, odrasli u starijem dobu). Cilj i zadaci vaspitanja za život u porodici kod nas društveno je determinisan. Cilj ima opšti a zadaci poseban karakter. Zadaci su uvek određeni ciljem vaspitanja, ali su mu i podređeni. Cilj je opšta osnovna smernica vaspitno-obrazovne prakse i pedagoško-andragoške teorije. Zadaci su sistematski utvrđeni posebno konkretizovani putevi do ostvarenja vaspitno-obrazovnog cilja.

Sistem vaspitanja i obrazovanja za život u porodici zasniva se na demokratskim principima koji su tekovina našeg društva u celini. Ovaj sistem je veoma raznovrstan i čine ga brojne institucije i društvene , stručne i kulturne organizacije. Praksa vaspitanja i obrazovanja odraslih je veoma raznovrsna i dinamična. Organizacija obrazovanja za život u porodici ima svoju sociološku osnovu a pod pojmom vaspitno obrazovna grupa podrazumeva se planski i sistematski organizovan socijani oblik udruživanja u kome se odvija proces vaspitanja i obrazovanja.

Savremeno roditeljstvo

Za razliku od tradicionalnog shvatanja da se roditeljstvo može poistovetiti s majčinstvom, da je majčinstvo za (razliku od očinstva) biološki utemeljeno i zbog toga nerazdvojan deo ženskog a ne muškog identiteta, i da očevi imaju važnu ulogu u ispunjavanju roditeljstva samo preko materijalne i psihološke potpore ženi – majci ili pak svojim specifičnim prinosom putem igre i razgovora, savremeni se pojam roditeljstva shvata kao "ravnopravno roditeljsko partnerstvo". Ravnopravni roditeljski partneri odbijaju tradicionalne socijalne pritiske, uvrežene stereotipe očinstva i majčinstva i rodno podeljene radne uloge u kući i izvan nje. Oni svakodnevnim dogovorom, zajednički i fleksibilno odlučuju o podeli dužnosti i poslova oko dece, s decom, i zbog dece, i to prema načelu svrsishodnosti, ekonomičnosti i pravičnosti raspodele napora i vremenskih resursa, a ne prema načelu "muških" i "ženskih" poslova, "majčinih" i "očevih" zadataka. Takvim zajedničkim roditeljstvom najlakše se izbegava negativna porodična klima, koja u času prerastanja braka u roditeljstvo nastaje zbog preopterećenosti majke ili isključenosti oca te još izrazitije rodne podele poslova. Ravnopravna podela roditeljskih dužnosti pogodovat će nastanku pozitivnog doživljaja roditeljstva kod oba roditelja, jer će majka osećati zadovoljstvo zbog potpore i muževljevog sudelovanja, dok se muž neće osećati isključen, suvišan u "majčinskoj praksi".

Sve do početaka 90-ih godina 20. stoleća roditeljstvo se poistovećivalo s majčinstvom, a u istraživanja su bile uključene samo majke. Iako se već tokom 70-ih, a posebno 80-ih, i očinstvo sve češće prihvata kao od majčinstva nezavisan i različit oblik roditeljstva, pravo odvajanje tih dvaju doživljaja roditeljstva i njihove razlike predmetom su istraživačkih napora od 90-ih godina naovamo. I iz istraživanja majčinstva proizlazila je važnost očevog uticaja na dete, zbog njegovog uticaja na majku, a postupno se sve više ističe i nezavisan uticaj oca na detetov razvoj, kao poseban i specifičan prinos očinstva. Posebno se 90-ih godina važnost pridaje izučavanju očinstva zbog povećanog broja samohranih majki i mogućeg odgojnog deficita, kao i zbog velikog broja porodica u kojima je i majka zaposlena izvan kuće. Savremena društva

zbog toga sve snažniji zahtev postavljaju na očeve, u smislu potpunijeg i obuhvatnijeg preuzimanja očinske uloge.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com